

[Ministeren for Grønland.]

et fortsat tillidsfuldt og snævert samarbejde imellem regering og folketing på den ene side og de to grønlandske medlemmer af tinget, hr. Steenholdt og hr. Lars Emil Johansen, på den anden side ikke blot er til stede, men er blevet væsentlig styrket i dag. Jeg synes, det var meget saglige og meget positive indlæg, og ikke mindst i tiden indtil iværksættelsen af et hjemmestyre i Grønland er det et meget lovende udgangspunkt efter min opfattelse for den politiske debat, som skal finde sted om disse helt afgørende problemer for den grønlandske befolkning.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg vil allerførst have lov at give udtryk for, at den debat, der har fundet sted indtil dette øjeblik omkring finanslovsforslaget og også omkring den redegørelse, som jeg gav i tinget i tirsdags, har været særdeles rolig og saglig. Det er egentlig et spørgsmål, om der før lige oven på et valg har været en så rolig og saglig debat i folketinget. Jeg erindrer i hvert fald ikke i de snart mange år, jeg har været medlem herinde, at der har været en så rolig og saglig debat umiddelbart oven på et valg.

Der er dog enkelte ting, jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger til.

Hr. Christophersen talte om mørkelagte forhandlinger på 2. sal og om, at sådan noget ikke var helt rigtigt, det har sikkert ikke været grundlovsfædrenes hensigt, og der var ligesom noget odiøst over dette. Jeg skal ikke grave ret meget op i, at den slags ting jo har fundet sted, lige så længe parlamentarismen har virket. Der var i 1930'erne et vældigt Kanslergadeforlig, hvor forhandlingerne ikke bare fandt sted i nogle rum her i folketingsbygningen, men endog fandt sted i statsministerens private bolig. Jeg vil hellere være lidt mere aktuel og gøre opmærksom på, at også venstre har været med i et meget omfattende forlig, nemlig septemberforliget, og det blev tilvejebragt på samme måde, ved at man forhandlede sig til rette imellem en række partier og altså gjorde det uden for salen for ligesom at komme igennem de mange vanskeligheder, der nu engang er, når et forlig skal laves.

Jeg vil også sige til hr. Christophersen, at det virker måske nok lidt ejendommeligt, at man gør så meget ud af dette, at der forhandles uden for folketingssalen. Jeg erindrer i hvert fald, at det, der var årsag til, at valget

blev udskrevet, var et stort politisk forlig om boligproblemerne, som venstre i særlig grad, skal vi sige holdt fast i og derfor gjorde det svært for folketinget og i hvert fald for augustforligspartierne at nå frem til en løsning på problemerne. Jeg kunne også nævne forsvarsforliget og en lang række andre rent faktiske forlig, der er lavet mellem partier og ofte er lavet, uden at sagerne har været til første behandling her i folketinget.

Men i øvrigt vil jeg gerne udtrykke min glæde over de udtalelser, der kom fra venstres ordfører, hr. Christophersen. Jeg synes, der på mange måder var en positiv linje i det, der blev sagt fra hr. Christophersens side, og det hilser jeg velkommen. Jeg synes, at det er et godt tegn.

Hr. Maisted fra fremskridtspartiet skal vi sige pustede sig måske en lille smule op i sin glæde over, at fremskridtspartiet nu er det største oppositionsparti, og den stolthed skal være hr. Maisted vel undt, men jeg synes også, at virkeligheden skal frem, nemlig at fremskridtspartiet kulminerede ved valget i 1973, hvor det startede, og siden har det blot vippet sådan lidt op og ned. Det er da også tankevækkende at læse lederartiklen i fremskridtspartiets eget blad, Fremskridt hedder det, som netop er udkommet i dag. Dér taler man nok om en pæn fremgang, men lederartiklen oser også af frygt for, at fremskridtspartiet ved næste valg skal blive reduceret så kraftigt, at det – og jeg citerer nu:

» . . . ender som et kuriosum på et sidespor«.

Vi er mange, der mener, at det er en virkelig rammende beskrivelse af partiet, man dér i bladet selv er nået frem til, og skulle det også ved næste valg give sig udtryk i valgresultatet, er vi nok mange, der vil sige: alt er så på sin rette plads.

Hr. Poul Schlüter sagde, at hvis regeringen vil samarbejde, er de konservative villige til også at samarbejde. Jeg vil gerne sige til hr. Poul Schlüter: tak for det samarbejde, der trods nogle vanskeligheder alligevel har fundet sted imellem augustforligspartierne og det konservative folkeparti. Jeg synes, man med rette kan sige, at de konservative prøver på at leve op til det, som man sagde i valgkampen, nemlig: mandater, der arbejder, tror jeg sloganet var. Det skal man kun have anerkendelse for. Men når det er sagt, kan jeg naturligvis ikke nære mig for at sige til hr. Poul Schlüter, at det forlig, der lige er lavet, er jo et forlig, hvor